

da ga že vrag v krempljah ima! Ta strah pa je kmalo zginil, ko se maček v zemljo pogrezne in namesto nja lep mladeneč pred njega stopi govoreč: „Pojdi le sèm, nič se ne boji!“ Kmetič, oserčen po teh besedah mladence, se bliža skrinji, pa čerkice ne zine. Mladeneč reče dalje: „Vzemi tukaj dnarjev, kolikor jih v žepe spraviš in nesi jih domú. Znaš tri dni zaporedoma enkrat na den po nje priti, pa nikoli jih ne smeš več vzeti, kakor jih v žepe gre!“ Pri tej priči mladeneč zgine in maček sopet sedi pri skrinji. Kmetič se ga ne boji več, akoravno hudo gleda, ampak le hitro začne žepe polniti z zlatom in srebrom. Ker je pa bil lakomen, bi bil naenkrat vse rad odnesel. Gre toraj po voz k zaram in meni skrinjo z zakladom zbasati. Sedaj pa maček čudno zarenčí in vse hitro kakor prah mine. Mladeneč pa zopet pred kmeta stopi govoreč: „Nesrečnež! Zakaj nisi storil, kakor sim rekel! Lahko bi bil živel brez znoja in truda! Ker si pa tako lakomen, nimaš čisto nič. Sedaj bode zopet zaklad na dolge čase pokopan, dokler ne pride bolj zadovoljen kmet, kakor si ti!“ To izgovorivši zgine. Kmetič se za ušesni praska, in se na dom podá vesel, da ga črn maček pobasal ni! — Čeravno take pravlice le za čas beremo in pišemo, vendar le tudi marsikteri nauk v njih najdemo. Glejte, dragi bravci, ta nam kaže, da nihče ne sme skopuh biti! Drugikrat zopet drugo! Janko Vijanski.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Ljubljane. V saboto večer med 11. in 12. uro so prišli trije možki na vežne vrata mlinarja Blaža Demšarja v Bukovšici v Selski soséski terkat. Ko jim odprè, ga veržejo na tla, povežejo mu noge in roke in z vervjó goltanec zadergnejo. Potem so mu pobrali, kar jim je dopadlo in so odšli. — Te silne moritve se natolcujejo trije, že več časa zasledovani potepúhi. — Pred nekterimi dnévi so peljali piramido v Postojno, ktera bo v spominj v Postojnski jami stala, da so Nj. c. k. veličastva, Cesar in Cesarica, mesca marca to jamo obiskali. Ljubljanski kamnosek gosp. Toman jo je iz domačega črnega marmorja kaj lično izdelal. — C. k. ministerstvo za uk in bogočastje je A. Janežičevo: „Slovensko slovnico za slovenske učence“ kot šolske bukve na slovenskih gimnaziijh priporočilo.

Novičar iz raznih krajev.

Nj. c. k. Veličastvo, Cesar je prišel v tvorek ob 10. uri v kmetijsko razstavo. Sprejet po spodobnosti od odbora razstave je pregledal vse natanko in ostal ondi do treh po poldne. Še tisti dan zvečer se je nazaj na Oggersko vernil. — Mlajši cesarjeva hčerka, Gisela je v Buda-Peštu zboléla; zavoljo tega bodo Nj. Veličastva deset dni pozneje glavno mesto oggerske dežele zapustili in dalje po Oggerskem potovali. — V spominj razstave je Dunajski profesor K. Radnicki kaj lepo medaljo naredil. — Nj. c. k. Veličastva, Cesarja in Cesarico spremljejo v Buda-Peštu z resničnem, serčnem veseljem. Ako je že pomilostenje političnih zaslepljencov, kterege je poslednji novičar omenil, cesarju serca vsih prikupilo, so sledéce cesarske djanja še bolj hvaležnost in vdanost céle oggerske dežele vnele. Za izzidanje gradú v Budi je bilo namreč 2¹/₄ miliona gld. k davkom naloženih. Z najvišjem pisanjem od 9. t. m. ima plačevanje tega nadavka s koncom leta 1857 nehati. Ti dnarji in kar jih je bilo že poplačanih, se imajo za deželne potrebe in naprave porabiti, namreč za kmetijstvo, gojzdnarstvo, štipendije, premije itd. — Tako imenovano Neuenburško vprašanje dá še enkrat od sebe govoriti. Razglašenje pogodbenega načerta po švajcarskih časnikih je bilo krivo, da je pruski kabinet nove spodtike delati začel. Bere se, da ne odjenja več ne ta ne una stranka, in da je francozki cesar bratranca z na-

menom v Berolin poslal, da bi ta to reč zopet na gladko pot napeljal, in slišati je, da je princ Napoleon tudi tamen dosegel (?). — V sardinskem deržavnem zboru še vedno na eni strani straši. Ali ministerski predsednik Cavour ima, skorej da iz Pariza opominjan, že toliko serca, da začne nepokojne duhove, kakor pravijo, panati. Tako je poslednje dni nekege gospoda Brofferio, ki je z vsakoverstnimi obrekami tuje vlade, zlasti pa cesarsko, obkladal, zavernil, da se ne spodobi in da nikakor ne gré, italiansko reč zagovarjati in vlado razžaljevati, s ktero v miru živé, in s ktero so pogodbe sklenjene, kterih nihče ne smé prelomiti. — Sv. Očeta, papeža sprejemljejo povsod s preserčnim veseljem. 9. t. m. so bili v Perugii. — V mnozih mestih na Nemškim in tudi v Švajci so pretečene dni začéli rokodelski družeti vkljubovati. Delati so nehali in več plačila od mojstrov terjati. To je dalo očetu katoljških rokodelskih družtev, gosp. Kolbingu priložnost, v prav očetovskem pisavju, imenovane družtva opomniti, da se to katoljškim družetom ne spodobi in da naj bodo svojim mojstrom pokorni. — V Segedinu je prišel strahoviti tolovaj Rosza Sandor, za kterege je bilo 10.000 gold. postavljenih, v oblast. — Černogorci se še vedno v žalostnih homatijah motajo in preganjajo. Luka Radoniča so 11. t. m. kresijskemu poglavarju v Kotaru izročili. — Neki gosp. Ferdinand Montesanto je znašel umetnost, da telegraf njemu izročene poročila na mestu, kamor so namenjene, popolnoma černo natisne. V telegrafišu v Mantovi se je ta znajdba prav praktično skazala. — Iz Petrograda se piše: Cesar razodeva svojo blagovoljnost tudi s tem, da veliki množici iztirancov in v Sibirio poslanih privoljuje, se v domovino verniti. Poslednji čas je posebno več Poljakov in Litavcov ta milost doletela. — Iz švajcarskega mesta Berna se piše, da je papežev poslanec v Švajci rekel, da ne bo nič napotovalo, švajcarski kanton Tesin od duhovnega sodništva Milanske in Komeške škofije ločiti, če popred avstrijska vlada in Milanski in Komeški škof v to dovolijo. Kanton Tesin se namreč že več časa poganja, to ločitev doséci. — Razni časniki so pisali, da je nek pastir v francozki vasi Senlis navado imel, živim živalim kri izpivati, ko jim je vrat prerézal. Te dni je stal ta mladi kervoserkovec pred sodniki. Prašan, zakaj je tako neusmiljeno délal, je odgovoril, da v celem životu strašne bolečine čuti, in da je mislil, da se bo z gorko kervjó ozdravil. Sodnija je bila misli, da je treba na fanta ojestro paziti, in zaperla ga je za dvé léti, da se poboljša.

Morska tihota.

Na višini Tarkankub.

(Sonet Mickievičev.)

Že stežki se ziblajo komaj od vetrova,
Igrá si z nedrom mirnim voda nebučéca,
Kakor nevesta mlada, ktere san je sreča,
Zbudi se da zazdihne in zadremlje znova.

In jadra ko bandera po končanem boji
Dremljó na drevcih nagih; barka lahkokrila
Zibljá se ko prikuta bi z verigo bila,
Zdihne mornár, popotnih zasmehnó se roji.

O morje med živaljo tvojo tak veselo
Polip na dnu počiva, ko nebó se mrači,
Al roke dolge stega, ko ga mir obdaja.

O misel, hidro spomen ima tvoje žrelo
Ki spi, ko kriva sreča in vihár divjači,
Al, ko je serce mirno, kremplje va-nj zasaja.